

sentanter, maa virkelig sørge for at have deres Papirer i Orden. Her mene nu de to Repræsentanter for Finanserne, at de have haft Papirerne i Orden. Jeg sagde i Formiddags og fastholder det her, at jeg synes, at de have handlet urigtigt ved at modtage denne Skrivelse med et Forbehold, som er og bliver meningsløst, det siger virkelig sund Fornuft. De have handlet uret i at modtage den og ikke sende den tilbage og bede Finansministeren om at sende en ny Skrivelse uden dette Forbehold, som slet ikke vedrører disse Forhold. Det forekommer mig, at der ikke er Grund til nogen Forvirring i denne Sag, men at den er ligetil.

Maa jeg saa blot endnu gøre to smaa Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at endnu var der dog kun eet Medlem, der havde sagt, at han vilde stemme mod denne Lov, og at det ærede Medlem mente, at dette vilde tyde paa, at Loven vilde blive vedtagen her. Jeg ved ikke, hvilket det ærede Medlem er, som der her blev sigtet til, men jeg vil dog i Almindelighed finde, at det var højst urigtigt, om Medlemmerne ved første Behandling tilkendegav, at de stemte imod vedkommende Sag. Det er jo ikke Coutume. Sagen skal jo til Udvalg, og hvad vil det sige, det vil sige, at efter den foreløbige Behandling her i Tinget vælge vi 15 Medlemmer til paa vore Vegne at gaa denne Sag efter i Sømmene og derefter gøre Indstilling til Tinget. Men naar Sagen er saaledes, at vi endnu kun ere paa Undersøgelsens første Stadium — og den ærede Ordfører for Flertallet har jo ogsaa gjort gældende, at der var mange Ting endnu, der trængte til Undersøgelse, inden man kunde overse Sagen —, saa forekommer det mig ganske urigtigt, at ærede Medlemmer ved første Behandling udtale sig om, hvorledes de ville stemme, naar Sagen kommer til at foreligge endeligt.

Endnu vil jeg blot gøre den almindelige Bemærkning, at naar der i Garantiloven er Tale om, at Bankkomiteen har overtaget Garantien for Sparerne, er det selvfølgelig ikke for at garantere Sparerne, at de faa deres Penge. Nej, naar man har overtaget Garantien for Sparerens Indskud, er det blot, fordi det er en nødvendig Betingelse for, at der overhovedet kan fortsættes, og at vedkommende Bank atter kan aabne, uden at Sparerne løbe til og tager alle deres Penge ud, hvorved dens fortsatte Virksomhed vilde være fuldstændig lammet. Det er altsaa Hensynet til Banken eller rettere til de mange Virk-

somheder, der ere knyttede til Banken, men ikke Hensyn til de enkelte Sparerer, der er Grunden; deri er jeg ganske enig med enkelte Medlemmer. Det er jo ogsaa ganske naturligt, thi den, der sætter Penge i Banken eller i øvrigt anbringer Penge paa en eller anden Maade, hvorved han faar et større eller mindre Udbytte, han spekulerer, maa man sige, med sine Penge — han har jo fri Raadighed over, hvorledes han vil anbringe dem — og i dette Tilfælde anbringer han dem altsaa i en Bank for at opnaa en større Rente end f. Eks. i de fleste Sparekasser; han er vel vidende eller bør i alt Fald være vidende om, at han ved at sætte sine Sparepenge i en Bank i Almindelighed løber en Risiko. Han tager denne Risiko for at opnaa den højere Rente, men gaar det saa galt, er der ikke noget at sige til det; saa maa han, desværre for mange, tage de dermed følgende Smerter.

Zahle: Som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) allerede ved personlig Henvendelse til mig i Eftermiddagsmødet havde sagt mig, ønskede han, at han og jeg sammen skulde dvæle lidt ved tidligere Begivenheder. Jeg er ganske til hans Tjeneste. Jeg drager mig i Erindring, at den 5. Oktober overraskede det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds dette Ting med en Erklæring om, at han ikke i den foregaaende Rigsdagssamling var gaaet god for Alberti, at han ikke havde værget for ham, ikke sagt god for ham, han havde kun sagt, at denne Forhandling ikke gav ham Anledning til at misbillige Albertis Administration, men man skulde altsaa ved Siden deraf have forstaaet, at der var noget andet, der gav ham Anledning til at misbillige Albertis Administration. Enhver, der hørte det ærede Medlems Ytring, maatte opfatte og opfattede det saaledes, at det ærede Medlem som Konseilspræsident stod op her i Tinget og med sin Autoritet indestod for, at de Angreb, som var rettede mod Alberti, ikke var begrundede, og at der med hans Administration intet var i Vejen. Da jeg hørte det ærede Medlem den 5. Oktober staa op og sige, at det havde han ikke gjort, han havde kun ganske formelt sagt, at den Forhandling, som havde været ført her i Tinget, havde ikke givet ham Anledning til Misbilligelse, tabte jeg min ubetingede Tro paa de Ord, som blev udtalte af det ærede Medlem. For øvrigt var det en mærkelig Udtalelse, for